



NOVÁ AKROPOLIS

FILOZOFIE · KULTURA · DOBROVOLNICTVÍ

AKROPOLITÁN

Filozofie pro **život** – č. 85 – 25. září 2016

**„Žijme svůj vlastní nekonečný příběh
a nebojme se překonat bolest,
aby nám vyrostla křídla
a abychom mohli vzlétnout
do zářivých výšin štěstí.“**

Slavica Kroča

**BOJOVÁ UMĚNÍ
A RYTÍŘSKÉ ŘÁDY**



**SYMBOLY:
OREL**



n@ - BULLETIN

Filozofie pro život – č. 85 – 25. září 2016

Pokud je filozofie praktická, je formativní a pomáhá nám poznat a zlepšit sebe sama. Být filozofem je způsob života, který je spojen s nejušlechtilějšími cíli lidstva.

Praktické uskutečňování lidských hodnot vytváří model aktivní kultury, která využívá kvality každého člověka, rozšiřuje mentální obzor a otevírá se všem projevům ducha.

Dobrovolnictví je přirozeným projevem ducha jednoty se životem a lidstvem a projevuje se v praxi hodnotami, jako je obětavost, závazek a hledání společného dobra.

BRNO

www.akropolis.cz/brno

HRADEC KRÁLOVÉ

www.akropolis.cz/hradec

LIBEREC

www.akropolis.cz/liberec

OLOMOUC

www.akropolis.cz/olomouc

OSTRAVA

www.akropolis.cz/ostrava

PARDUBICE

www.akropolis.cz/pardubice

PLZEŇ

www.akropolis.cz/plzen

PRAHA

www.akropolis.cz/praha

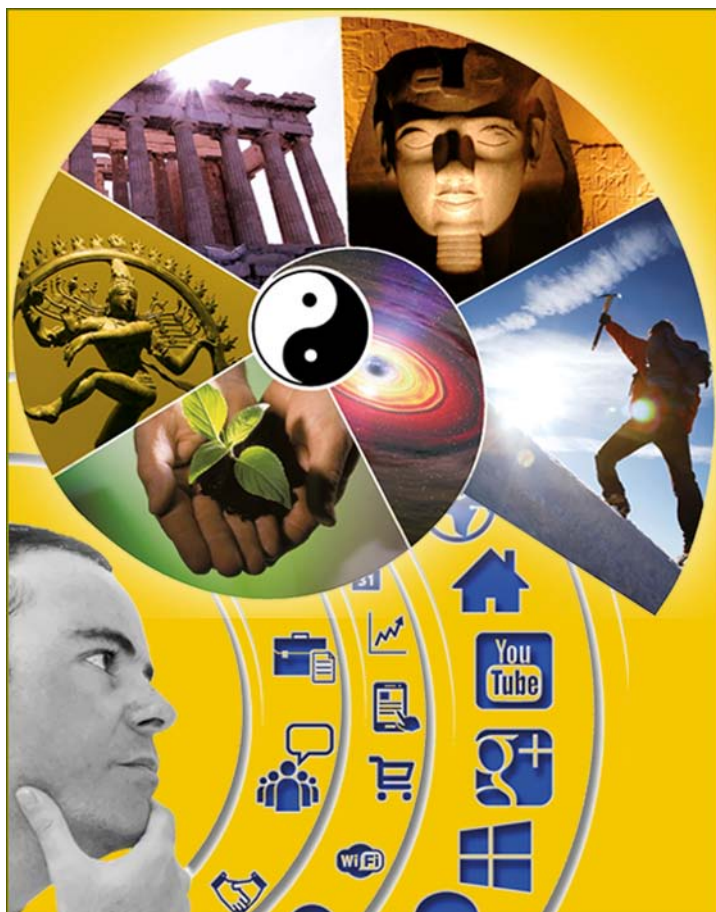
ÚSTÍ NAD LABEM

www.akropolis.cz/usti

ZLÍN

www.akropolis.cz/zlin

www.akropolis.cz



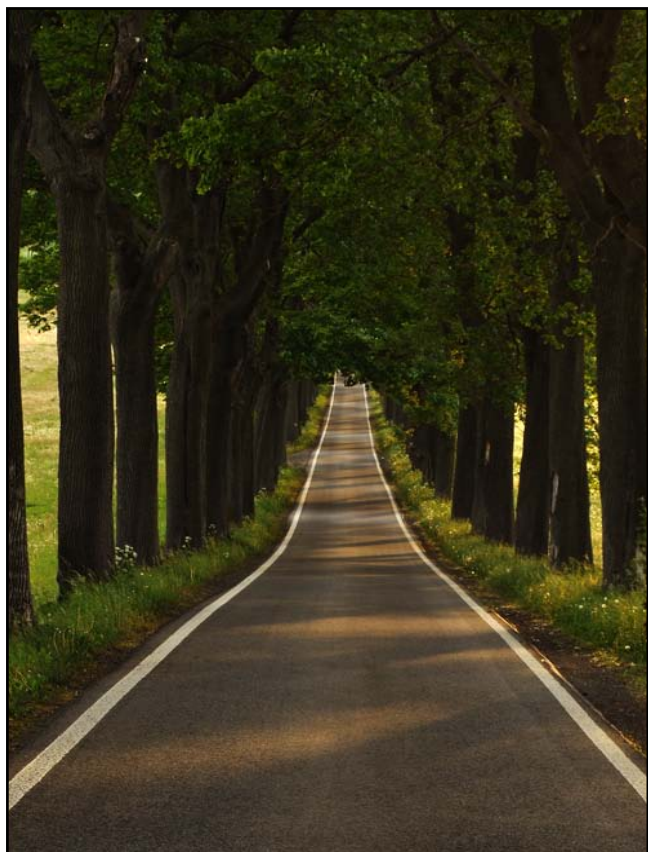
Milí čtenáři,

nacházíme se v závěru měsíce září, babí léto protkává svými zlatavými paprsky žloutnoucí listoví, pomalu se chýlí ke konci všechny sklizně a dozrává ovoce.

Pro naši filozofickou školu je to rovněž období, kdy slavíme výročí jejího založení. I my sklízíme plody naší více než třicetileté práce v České republice. Jsou šťavnaté a sladké, i když ne pro naše fyzické smysly. Ale člověku nestačí jen plný talíř, obzvlášť když jeho duše hladoví. Naopak spíše zvládne jakýkoli hmotný nedostatek či překoná životní nesnáze, má-li dost vnitřní síly a harmonie. Ty lze v hojně míře čerpat z učení a rad v četných filozofických knihách. Není vždy lehké je číst a ještě obtížnější se zdá je žít. Je to úsilí podobné práci zemědělce, který kultivuje půdu, zasévá semínka a pečuje o ně. Ale stejně jako pro něj přichází období sklizně, i pro milovníka a hledače moudrosti přichází čas zrání a sběru plodů... a nové setby.

Přejeme všem stávajícím milovníkům moudrosti plodný podzim a zveme další zájemce o stezku filozofie, aby zavítali do naší školy.

Mgr. Ivana Hurytová



PODOBENSTVÍ O NEŠTĚSTÍ

Pták měl svůj úkryt v uschlých větvích stromu, který se nacházel na rozlehlé pusté planině bičované větry. Jednoho dne silný víchř strom vyvrátil, a pták nešťastně nařikal, že přišel o svůj domov. Po nějaké době se vzchopil a vydal se hledat nový úkryt. Letěl několik dní a urazil stovky kilometrů, než překonal pouštinu.

Nakonec dorazil k zelenému háji, kde rostly desítky stromů a zurčely průzračné bystřiny. Stromy se prohýbaly pod tíhou plodů a ve vzduchu se míhala barevná ptačí křídla. Náš ptačí poutník zde našel dostatek potravy i přátele.

Kdyby uschlý strom bouři přežil, nic by ptáka nepřimělo, aby se vzdal svého bezpečí a vydal se na cestu.

S ÚSMĚVEM JDE VŠECHNO LÉPE...

... i škola, která se opět rozbíhá.

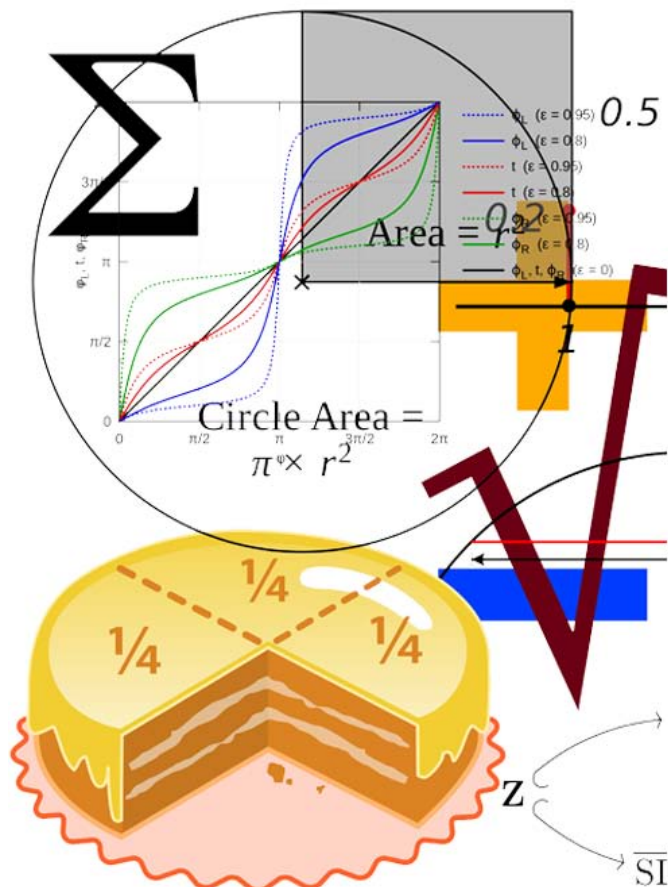
Student musí vědět všechno, asistent všechno, co je v knihách, docent musí vědět, kde jsou knihy, a profesor, kde je docent.

Matematika je umění dávat stejným věcem různá jména.

Matematici jsou jako cizinci: cokoli jim řeknete, přeloží si do vlastního jazyka, takže to okamžitě znamená něco jiného.

Po roce od promoce se setkali dva bývalí spolužáci: *Člověče, když pomyslím na to, jaký já jsem inženýr, tak se normálně bojím jít k doktorovi.*

Synu, je pravda, že jsem ti řekl, že se člověk učí, dokud žije, nemyslel jsem však tím, že budeš studentem deset let...





SYMBOLISMUS

ORLA

Orel je jeden z nejstarších symbolů lidstva. Řekové a Peršané jej spojovali se Sluncem, představoval pro ně symbol vzestupu a ducha spojeného s nejvyšším nebeským božstvem, zástupcem duchovního principu. Pro Řeky byl orel symbolem boha Dia. Druidové jej uznávali jako symbol Všemohoucího, který shlíží z vyšších spirituálních sfér.

Orel je denní pták, jehož život je spojen se světlem a s elementy ohně a vody. Orel je charakterizován nebojácností svého letu, rychlostí a úzkým vztahem s bouří a bleskem, atributy bohů křeace. Orel též představuje dědičnou vznešenost, sílu a válku. Jako lev na zemi je orel králem oblohy. Jako iniciační pták prolétá z jednoho světa do dalšího a regeneruje a doprovází duše.

Od prehistorických dob je společným symbolem moci a síly. Přenesen do křesťanství v době křížových výprav se stal součástí erbů evropských králů a císařů. Dvouhlavý orel je posílením symbolu a zdvojením jeho sil.

V bibli je orel spojen se svatým Janem Evangelistou pro jeho přímý pohled do inspiřujícího světla poznání.

Ve staré Indii je to Garuda, velký mytický pták, sluneční pták, zmíněný v Rámajáně jako Višnuův válečný oř; Višnu je druhým božstvem z indické božské trojice, složené z Brahmy, Višnu a Šivy.

V Římě orel sedí na Jupiterově žezle a umožňuje poznat jeho vůli. Na mincích je pak symbolem legií a síly Impéria.

V Persii (Írán) symbolizuje vítězství Peršanů nad Médy, neboť jako znamení přeletěl nad bitevním polem.

V Mexiku je orel starým bohem vegetace, je spojen s jaguárem, symbolem pozemských sil a temných sil hmoty, zatímco ptačí bůh představuje nebe a světlo, nebeského ducha. Dodává sílu Orlím válečníkům, elitě aztéckých válečníků. Aztécký panovník byl oděn do orlích per, jimiž byl také ozdoben jeho ceremoniální trůn.



Věděli jste, že...

... název měsíce září má svůj původ ve staročeském slově *zářuj*, což znamená „v období říje“.

... v roce, kdy si připomínáme sedmisté výročí narození Karla IV., nelze nezmínit, že právě v tomto měsíci, konkrétně 2. září 1347, byl Karel IV. korunován českým králem.

... v září roku 1600 zemřela jedna z nejvýraznějších osobností české renesance, Tadeáš Hájek z Hájku. Jako pravý *homo universalis* vynikal Hájek hned v několika oborech: byl dvorním lékařem Rudolfa II., botanikem, alchymistou, astronomem a matematikem. Kromě publikování několika různých spisů psaných v češtině nebo latině vydal také český překlad Mattioliho Herbáře.

... na 28. září připadá svátek sv. Václava, patrona českých zemí. Václav se narodil kolem roku 907 a byl vnukem prvního historicky doloženého českého knížete Bořivoje I. Legendy líčí sv. Václava jako mimořádně vzdělaného: v době, kdy byla většina evropských panovníků negramotná, ovládal Václav staroslověnštinu, latinu a možná i řečtinu. Přestože zemřel velmi mladý (dle různých verzí ve 22 nebo 28 letech), připisují se mu velké zásluhy o šíření křesťanství v Čechách, stejně jako mnoho milosrdných skutků, zejména péče o chudé a sirotky. Motivy, které vedly k jeho zavraždění, nejsou jasné. Různé legendy se rozcházejí v tom, zda spor mezi Václavem a Boleslavem, který nakonec vyústil ve Václavovu smrt, byl motivován politicky, nebo nábožensky. Někteří historikové se dokonce domnívají, že nešlo o připravenou vraždu, ale o neplánovaný důsledek šarvátky mezi oběma bratry. V každém případě se Václav brzy po své smrti stal ideálem panovníka, jeho kult nabyl velkého významu již v 11. století a zachovává si jej dodnes.



BOJOVÁ UMĚNÍ A RYTÍŘSKÉ ŘÁDY

Ve světě, v němž se zdá, že změkčilost charakteru a ustupování před potížemi se staly společným jmenovatelem, existuje na druhé straně snaha hledat ve starých bojových uměních smysl síly a cti, neboť tyto nepřestávají být vzorem a cílem mnoha lidí. Ale protože toto hledání není vždy dobře usměrněno, obvykle se hledající spokojí s řadou vnějších a také prázdných prvků: s definicemi týkajícími se složitých a abstraktních idejí, s předváděním podivných bitev a všeobecně se vším hmotným, co svou exotičností překračuje hranice našeho běžného prostředí. Přestože převládá potřeba odvahy a cti, to, čím se snadno utěšíme, je zdání hrdinského činu zahaleného do hávu neobvyklého a vzdáleného světa.

Kvůli tomu všemu se bojová umění pro ty, kteří hledají řád a neúplatnost, smysl pro povinnost a spravedlnost, omezila na to, co lze vypátrat a nalézt na Východě, přičemž se většinou zapomíná na to, že i Západ má v tomto ohledu svou dlouhou tradici. Východním i západním disciplínám tak hrozí riziko, že se zcela ztratí vlivem nepochopení a nedostatku poznání a rozvahy.

Proto je zapotřebí zdůraznit, že jednou věcí je filozofie boje a zcela jinou bojová umění. Zatímco filozofie boje je jediná, různorodých bojových umění se rozvinulo na Východě i na Západě mnoho. Filozofie boje je filozofie, která vychází z významu symbolu Marta: boj mezi protiklady, aby nakonec bylo dosaženo harmonie středu. Tento boj, lépe řečeno z něho vycházející harmonii, lze uskutečnit prostřednictvím různých druhů bojových umění, tedy různými formami uplatňování filozofie boje. To, v čem se všechna bojová umění shodují – na rozdíl od toho, v co se běžně věří – je, že žádné z nich nemá nic společného s ničením. Válčit a rvát se není totéž.

Válka je způsob vyjádření toho, co je v člověku nejsilnější, nejohnivější, nejvíce mužské a nejvíce vzpřímené, v porovnání se stíny a prvky přinášejícími rozklad. V boji dualit oheň čelí stínům, aby přinesl světlo, které, když spaluje, ničí nevědomost a probouzí moudrost. Válka je vždy podřízena kodexům cti a je v přímém spojení se vším, co může být náboženstvím, v tom smyslu, že válku může vést pouze člověk, který ví, že jeho tělo nemá vyšší hodnotu, že jeho tělo není ničím víc než kadidlem vhodným k tomu, aby bylo spáleno na hranici osudu ve prospěch božstva a jeho lidských bratrů.

Rvačka je naopak násilná. Rvát se znamená být ve sporu z materiálních důvodů, kvůli osobním problémům, falešné prestiži a privilegiím tříd, což vždy končí primitivním postojem pramenícím z nejhrubší touhy po vlastnictví.

Jelikož se smysl války stává mystickým povznesením, v němž se opomíjejí tělesné aspekty, aby se jednotlivec soustředil na vyšší vědomí, můžeme prostřednictvím této krátké srovnávací studie zjistit, jak lidé v různých dobách a na různých místech čelili tomuto boji s velmi podobnými zbraněmi.

To, co dnes známe jako východní bojová umění, má mnohem starší původ v severní Indii či v některých oblastech Tibetu a Číny. Nejstarší umění, které lze nazvat disciplínou, je karate (*Karate-dô*), „cesta prázdné ruky“, nazývané takto relativně moderním japonským termínem.

V Číně se objevuje jistý druh rituálního tance, který se nazývá *Tai-chi Chuan*. Je to dlouhá řada cvičení směřujících ke kontrole emocí. Z tohoto tance pochází čínské karate pod názvem *Kung-fu*, stylově mnohem

„estetičtější“ než japonská verze *Karate-dô*. Nacházíme ho také v Koreji jako *Tae-kwon-do* s jeho vlastními obměnami stylu.

Tato umění všeobecně jsou nasycena náboženským významem, který aplikovali buddhisté, a kodexy, jimiž se řídí, jsou též buddhistické. Nejznámějším kodexem je japonské *Bushido*, souhrn morálních norem, které řídí život válečnických kast v Japonsku nazývaných *samurajové*.

Pokud k estetickému potěšení z pohybu přidáme sílu soustředění, energii, smysl pro život ve stálé připravenosti zemřít či zabít ze spravedlivého důvodu a názor, že každé jednání je zasvěcené Bohu, dokážeme si představit, co je *Ki*. Toto *Ki* je energie, která vychází z nitra člověka, a poté prostřednictvím soustředění proudí pažemi, rukama a prsty. Když se dobře aplikuje, vyvolává pocit studené síly bez potěšení a bolesti a opírá se o ideu povinnosti. Dobře vycvičený tělesný stroj vydává hluboký zvuk, který doprovází soustředění a úder, a takto tím, kdo udeří, není člověk, nýbrž je to něco, co ho překračuje, něco, co nezná strach, neboť kdyby se bálo, nefungovalo by. V takovém stavu je snadné zemřít, či zabít bez zaváhání. Jelikož buddhisté toto chápali, zahalili tuto disciplínu do velmi přísného morálního kodexu, aby předešli tomu, že se stane destruktivní silou.

Západní verze těchto umění a jim odpovídající smysl pro čest a ctnost nacházíme v rytířských rádech. Dodnes přetrvává starodávná tradice o rytířích kulatého stolu soustředěná kolem téměř mytické postavy krále Artuše. Pro tato umění bylo veškeré chování rituálem. Rytíř, kůň a štít byly symboly samotného života: kůň byl hmotnou částí a rytíř částí duchovní, zatímco štít představoval psychický aspekt, sjednocující pouto mezi hmotným a duchovním, to, co uklidňuje koně, aby tento mohl sloužit rytíři.

Stejně tak zbraně a oděv byly plné významů v tom smyslu, že rytíř měl vždy na mysli cíl své mise na Zemi: chránit Spravedlnost. Starodávné zbraně vyrobené ze zvláštních kovů vykovovaných v odpovídajícím



astrologickém okamžiku byly kromě toho posvěceny při magické ceremonii. Meč a pochva symbolicky představují dualitu stejně jako kůň a rytíř. Meč je vzpřímenost vůle a pochva je hmotným krunýřem, lidskou osobou, která zahaluje čistou vůli. Když meč spí v pochvě, nezraňuje, může udeřit, může zasáhnout, ale nemůže zabít. Pouze odhalená vůle má schopnost proniknout, tít, zranit, a tedy pochva je pouze hromadou netečné hmoty. Štít je čistotou rytíře, ochráncem jeho ctnosti, a proto má štít, který charakterizuje další mytickou osobnost, sira Lancelota, bílou barvu. Kopí je pravdou. Přilba je studem, pancíř je hradem a hradbami proti neřestem a nedostatkům. Dýka je milosrdenstvím, tunika je pláštěm utkaným z mnoha úkolů, které byly splněny, a jiných, které ještě mají být splněny. Standarta nebo znak jsou tím, co představuje a vyzdvihuje tento žijící symbol, kterým je rytíř.

Co se týče svaté války, na Východě existuje starodávná kniha Bhagavadgíta, která je součástí velkého indického eposu Mahábhárata. Toto dílo nám zdánlivě vypráví pouze o boji, který se rozpoutal mezi Pánduovci a Kuruovci kvůli dobytí města Hastinapura. Ardžuna je jedním z princů Pánduovců, a právě v jeho srdci se vede skutečná válka. Ardžuna se, jako všichni lidé, bojí čelit okamžiku rozhodnutí, v němž se bude muset buď přiklonit



ke změnám a k růstu směrem k tomu, co je v něm vyšší, nebo i nadále zůstat obyčejným člověkem. Ardžuna touží po skoku, po válce, ale bojí se skočit a válčit, protože přesně nezná tato posvátná bojová umění, která ho učiní vítězem nad sebou samým po porážce sebe sama.

Ardžuna, nacházející se mezi strachem a odhodláním jednat, je prototypem válečníka, je syntézou všeho toho, co si představujeme pod bojovníkem, samurajem, rytířem, hrdinou... Nese v sobě onu podivnou směsici zuřivosti a měkkosti, přísnosti a poezie, statečnosti a nářků, odhodlanosti a úzkosti. Nic se v něm neliší od středověkého rytíře, který se vydával na dlouhou cestu, aby bránil svého krále, svou zemi a všechny kolem sebe.

Krišna, učitel Ardžuny, v Bhagavadgítě říká: „Kdykoli nastává úpadek spravedlnosti, Bháratovče, a nespravedlnost je vynášena, tehdy Já vystupuji do popředí; čas od času se zrodím, abych chránil dobro, ničil ty, kteří páchají zlo, a pevně zakotvil spravedlnost.“

V *Libro de la Orden de Caballería* (Kniha Řádu Rytíře) od Raymonda Lulla můžeme číst: „Ve světě ubývá milosrdenství, věrnosti, spravedlnosti a pravdy. A začíná nepřátelství, nevěrnost, nespravedlnost a lži... Když se po světě rozšířilo opovrhování spravedlností

kvůli nedostatku milosrdenství, pak je zřejmé, že se spravedlnost obrátila proti cti prostřednictvím strachu.“

Bhagavadgíta říká: „Cokoli udělá velký člověk, dělají ostatní po něm...“ A v Knize Řádu Rytíře se píše: „Král nebo princ, který v sobě samém zničil Řád Rytíře, nejenže ničí Rytíře, který se nachází v něm samém, nýbrž i Rytíře, kteří jsou mu podřízeni.“

V těchto mystických válkách se nejedná o vítězství či porážky kvůli slávě nebo újmě, kterou tyto věci představují. Nezáleží na vnějších odměnách, nýbrž na osobním mínění tváří v tvář vlastnímu svědomí. Dle Bhagavadgíty: „Konej své činy, spočívej v jednotě s tím, co je božské, zřeknuv se připoutání a stejně vyrovnaný v úspěchu i v neúspěchu...“ A starý čínský generál Sun-Tsé řekl: „Jsi přemožen pouze vlastní vinou a zvítězil jsi vinou nepřítele.“ Oba citáty nám poukazují na pohrdání odměnou, která přísluší jednání, na to, jak malou hodnotu má světská sláva, a na silný smysl pro povinnost.

Tajemství bojových umění tkví spíše v inteligentním používání sil, než v aplikaci přehnané agresivity nebo v přehnaném používání válečnických prvků. Napoleon říkal, že úspěchů ve válce lze dosáhnout nikoli velkým počtem oddílů, nýbrž oddíly dobře uspořádanými a s velkou disciplínou. Toto se shoduje s radou čínského generála Se-Ma-Tsiena: „Malé vojsko může získat pouze malé výhody, avšak tyto malé výhody, když jsou znásobeny, mu umožňují dosáhnout jeho cílů.“ Opět se mluví o aplikaci inteligence v jejím nejvznešenějším aspektu: trpělivosti, jež dokáže nashromáždit malé výhody, které, když se sečtou, přinášejí velká vítězství.

Na bitevní pole nepatří strach ze smrti, protože smrt neexistuje. Věta z Bhagavadgíty nám to připomíná: „Tak jako se neohrožený bojovník nebojí smrti...“ Připojujeme myšlenku generála Ou-Tsé: „Každý muž ve válce se musí dívat na bitevní pole jako na místo, kde se naplní jeho dny. Pokud se bude snažit přežít, zahyne. Pokud se naproti tomu nebojí zemřít, jeho život je bezpečný.“

Rytíř, válečník, generál vojenských oddílů, to nejsou obyčejní lidé. Pro samotný úkol, který plní, musí být vyzbrojeni zvláštní přesilou, která se neprojevuje ústy, nýbrž činy a postoji těchto vznešených lidí. Bhagavadgíta uvádí: „Pošetilý říká marnivě: Dělán to a dělal jsem toto, avšak moudrý hledá za iluzí příčiny a působení činu.“ A v Knize Řádu Rytíře se říká: „Pyšný zbrojnoš, se slabým důvtipem, nečistý ve svých slovech a ve svých šatech, který má kruté srdce, ten, kdo je lakomý, prohaný, nevěrný, líný, popudlivý a chlípny, kdo se opíjí, kdo je hltavý, kdo je křivopřísežníkem nebo má jiné podobné neřesti, se v žádném případě nehodí do Rytířského Řádu.“

Bojová umění opravdu učí bojovat proti temnotám, avšak nad temnotami lze zvítězit pouze tak, že je poznáme, že jsme si vědomi jejich iluzorní přirozenosti, která není schopna vzdorovat přítomnosti světla. Takto válečník ztrácí strach a už usouzeně nečeká na příchod války, nýbrž sám ji vyhledává. „Velký generál nečeká, aby ho povolali; přichází sám.“ (Sun-Tsé) Nebo, jak řekl Fridrich II.: „Nejlepší bitvy jsou ty, které nutí vniknout mezi nepřátele.“ Doplňme to psychologickým obrazem, který podává Bhagavadgíta: „Smysly... mne nesvazují, ani mne nemohou ošálit, protože je znám.“

Vidíme tedy, že bojová umění nejsou ve službě násilí a destrukce, které patří do nízkých vášní, nýbrž jejich jediným pochopitelným ničením je takové, které se týká neřestí a nedostatků pomíjivé osobnosti člověka, když se prostřednictvím skutečného mystického činu snaží vyhrát válku ve prospěch všech ctností a pozitivních prvků, které utvářejí pomíjivou existenci člověka. Válka a náboženství kráčí společně ve svém úsilí, aby zničily temnotu z úcty ke světlu.

Filozofie boje vychází z *dialexis*, z protikladu dvou sil, který vede k *accessis*, což znamená k vertikálnímu povznesení těchto dvou sil v harmonii. Oproti tomu brzda materialistické filozofie pojímá pouze *dialexis*, u níž zůstává, aniž by mohla vystoupit k *accessis*.



Obvykle převládá názor, že vojenské umění patří primitivním stavům Lidstva a že toto umění nepatří do světa, v němž by měl vládnout mír a jednota. Avšak znovu zdůrazňujeme, že primitivní je to, co souvisí s násilnickou rvačkou, a ne s válkou v jejím mysticko-symbolickém pojetí. Všechny vyspělé kultury, jako Egypťané, Číňané, starodávni Japonci, Peršané, Římané, Aztékové v Americe... brilantně rozvíjely vojenský aspekt. A ve všech těchto vyspělých kulturách se válečné pojetí rovnalo náboženskému.

Pro zbrojnoše, který byl aspirantem na rytíře, bylo ctí, že se mohl zodpovídat za svou lásku k Bohu a za svůj strach před Bohem, neboť bez těchto dvou požadavků budoucí rytíř nedokázal probudit lásku k lidem ani jejich strach. Pouze ten, kdo uznává směr Boha a následuje ho, dokáže později vést lidi a být jimi následován. Pouze ten, kdo vnímá nebeský klid, může apelovat na všechny ostatní, aby vynaložili úsilí a obratnost k přenesení tohoto klidu i na zemi. Pouze ten, kdo pocítil božské utrpení, ví, že prapory se očišťují ohněm, spalují se a ničí ohnivým teplem vítězství či porážky, avšak nikdy se neperou ve vodě prostých lidských vášní s rizikem skutečné ztráty Cti.

Prof. Jorge A. Livraga
Zakladatel Mezinárodní organizace
Nová Akropolis

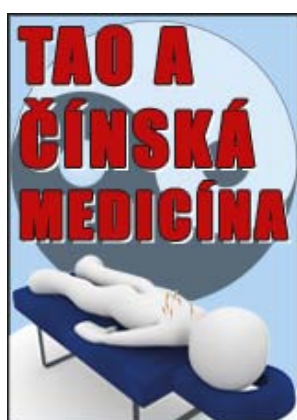


KURZ SROVNÁVACÍ FILOZOFIE A PSYCHOLOGIE VÝCHODU A ZÁPADU

Zajímají vás záhady života, člověka a světa? Chcete být více pánem sebe sama a méně závislími na vnějších okolnostech? Inspirujte se osobnostmi, které již touto cestou kráčely a zanechaly nám cenné rady a praktické příklady. V průběhu třinácti přednášek se seznámíte se třemi tematickými celky, jež pojednávají o důležitých aspektech lidské existence:

1. etické otázky jednotlivce: pevné hodnoty vytvářející vnitřní sílu osobnosti
2. hledání spravedlnosti ve společnosti, soužití mezi lidmi
3. význam dějin pro pochopení současnosti: jak žít dnes a aktivně vytvářet budoucnost

Součástí kurzu jsou cvičení rozvíjející důležité schopnosti člověka: pozornost, koncentraci, paměť, imaginaci, kontrolu emocí, vůli atd.



TAO A ČÍNSKÁ MEDICÍNA

Přednáška

Tradiční čínská medicína na základě dlouhé tradice a tisíciletých zkušeností vychází z odlišného filozofického základu: Nebojuje s nemocí, ale snaží se navrátit do našeho těla harmonii, které my říkáme zdraví.

Zdraví je tedy chápáno jako kvalita, kterou je možné si udržet nebo ji navrátit. Nemoc je, dle tohoto pojetí, způsobena nerovnováhou přirozených protikladů – polarit jin a jang, a zdraví je ekvivalentem filozofického termínu Tao. Na přednášce toto filozofické pojetí hlouběji prozkoumáme a zároveň se pokusíme odhalit, jak můžeme pozitivními změnami vlastního myšlení a citění napomoci k tomu, abychom si stav zdraví neboli harmonie udrželi.



SAMURAJ – CESTA BOJOVNÍKA

Přednáška s videoprojekcí

Pod vlivem některých filmových či literárních děl mohou naše představy o samurajích obsahovat vizi bojovníka stavícího svou čest nad lidskost a milosrdenství, anebo se naopak objevuje romantický a příliš idealizovaný obraz.

Jaká však byla skutečnost? Co a proč formovalo tyto pro nás zvláštní představitele tradiční japonské kultury? Co museli vykonat a jaké zkoušky podstoupit? Jaké hodnoty je vedly v tak výjimečném způsobu života?

Na tyto a další otázky se pokusíme odpovědět a zmíníme i kodexy cti, které měly velkou moc transformovat duši samuraje, pokud je následoval.



PRAKTICKÁ RÉTORIKA

Kurz

Rétorika jako umění krásného a dobrého vyjadřování, jehož kořeny nacházíme v antice. Současné příručky prezentačních a komunikačních dovedností stále vycházejí z klasických rad Aristotela či Quintiliana nebo popisují dovednosti rétora velmi podobné rolím, jež vymezil už Cicero. Ale na rozdíl od dnešní doby, která někdy upřednostňuje krásnou formu, ti autoři kladli velký důraz rovněž na kvalitní obsah, hluboké myšlenky i morální étos samotného řečníka.